

pulcerrimo ordine disponit, ita non vult quenquam pervenire ad orationem mentalem nisi per oralem, nec aliã via ad supernaturalẽ, sive unionem cum sumo suavissimoque bono, quæ magis est experimentalis quam effabilis, nisi per mentalem orationem. Atq; hæc verissima causa est, quare Deus adeo sepe, verè, frequenter & graviter orationem nobis comendat: quia nimirum pignus ac vinculum est, per quod nos Deus ad se pertrahit, illiq; nos intimè, sæpissimè, & diutissimè conjungi, & velut cū origine nostra uniri, nec unquam sui oblivisci desiderat. Absq; illa enim esset, nec sepe summi Dei memores essemus, & bonorum illius nunquam participes efficeremur. Oraturus autẽ, fac id non medio, sed toto corde à te fiat. Fiet autẽ si frequenter ad hoc te exerceas, multamq; diligentiam adhibeas: sine quibus fructus orationis non consequeris. Contra quoties externum aliquid agis, cave sedulo, ne toto corde hoc agas, ut cum edis, bibis, vel tale quid facis. Non enim in istis, sed in solo Deo cor tuum acquiescere debet, per internas mentalesq; preces assiduo ad illum te elevando. Quod quan-

nihil facit sine ordine.

Cur Deus orare precepit.

to